

Невільник, вперше я радію цій неволі:  
Про тебе думаю — не криє думки мла;  
Дивлюсь, і жодна тінь не тьмить мені чола;  
Люблю тебе, проте не мучать серця болі.

Не раз за щастя мав я пустощі сваволі,  
Уява молода не раз мене пекла,  
Краса, що зрадою наповнена була,-  
І що ж! Я проклинав дари солодкі долі.

Зустрів і вроду я високу, неземну,  
Як плакав, як палав, яка була тривога!  
Хто зна, коли тепер про неї й спом'яну.

З тобою тільки в рай веде мене дорога!  
Як богом послану, люблю тебе одну,  
Хвала тобі, що ти мені відкрила бога!

Переклад М. Рильського